

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.214/2014/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. március 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt **az I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2014. április 10. napján kihirdetett **7.B.12/2012/144.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlottak III. tényálláspont alatti cselekményeit társtettesként elkövetettnek **minősíti.**

Az I. r. vádlott börtönének tartamát 6 (hat) évre, a II. r. vádlott börtönének tartamát 3 (három) évre súlyosbítja és a II. r. vádlottat 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A II. r. vádlott szabadságvesztésének próbaidőre történő felfüggesztését és a vádlottakkal szemben kiszabott pénzmellékbüntetéseket **mellőzi.**

Az I. r. vádlott 356.146.- (háromszázötvenhatezer-egyszáznegyvenhat) forint, a II. r. vádlott 97.125.- (kilencvenhétezer-egyszázhuszonöt) forint, mindkét vádlott egyetemlegesen 594.166.- (ötszázkilencvennégyezer-egyszázhatvanhat) forint első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget köteles megfizetni.

Egyebekben az első fokú ítéletnek a fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. vádlottat 11.390.- (tizenegyezer-háromszázkilencven) forint a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra, az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat folytatólagosan, társtettesként elkövetett sikkasztás büntette [1978. évi IV. tv. 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont] és 3 rb. csalás büntette [1978. évi IV. tv. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, két esetben (6) bekezdés b) pont, egy esetben (7) bekezdés b) pont] miatt - halmazati büntetésül - 5 év börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, 2.000.000.- forint pénzmellékbüntetésre és 8 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra a háromnegyed rész kitöltését követő napon bocsátható. A

pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén 10.000.- forintonként rendelte egy-egy napi börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni. Az 1 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. tv. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

II. r. vádlottat folytatólagosan, társtettesként elkövetett sikkasztás büntette [1978. évi IV. tv. 317. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (7) bekezdés b) pont] és 3 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette [1978. évi IV. tv. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, két esetben (6) bekezdés b) pont, egy esetben (7) bekezdés b) pont] miatt - halmazati büntetésül - 2 év börtönbüntetésre, 1.000.000.- forint pénzmellékbüntetésre és 4 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a börtönbüntetésből - végrehajtásának elrendelése esetén - feltételes szabadságra a háromnegyed rész kitöltését követő napon bocsátható. A pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén 10.000.- forintonként rendelte egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni. A vádlottat 1 rb. csalás büntette [1978. évi IV. tv. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Az [1. sz. gazdasági társaság megnevezése] és a **[2. sz. gazdasági társaság megnevezése]** magánfelek polgári jogi igényeinek érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az I. r. vádlottat 291.271.- forint, az I. és a II. r. vádlottakat egyetemlegesen 741.226.- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte, 81.457.- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, mindkét vádlott terhére súlyosbításért, hosszabb tartamú - II. r. vádlott esetében végrehajtandó - szabadságvesztés kiszabása és II. r. vádlottal szemben közügyektől eltiltás kiszabása végett,

I. r. vádlott céljának megjelölése nélkül,

az I. r. vádlott védője téves minősítés miatt és enyhítés végett,

II. r. vádlott és védője egyezően felmentésért.

Az első fokú ítélet felmentő rendelkezése mindkét vádlott vonatkozásában 2014. április 11. napján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.317/2012/2. számú átiratában az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla mindkét vádlott cselekményét az elbíráláskori törvény szerint minősítse, a vádlottakkal szemben a szabadságvesztés tartamát emelje fel, a II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését mellőzze, és vele szemben közügyektől eltiltást is szabjon ki, a feltételes szabadságra bocsátás időpontját mindkét vádlottnál a büntetés kétharmad részének letöltését követő napban határozza meg, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú eljárásban az I. r. vádlott és a II. r. vádlott védője fellebbezéseiket írásban indokolták.

Az I. r. vádlott álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, ellentmondásos, nem teljesen bizonyított tényeken, többször téves feltevéseken, valamint nem helytálló megállapításokon alapul. Ezért, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által újabb tanúk meghallgatásával, illetve az elsőfokú bíróság új tárgyalásra utasításával állapítható meg a pontos tényállás.

A II. r. vádlott védőjének álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 352. § (2) bekezdés b) és d) pontjára figyelemmel megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan

állapította meg, és megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezért, az első fokú ítélet tényállásának kiegészítése, illetve helyesbítése mellett, annak megváltoztatását és a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontja alapján a II. r. vádlott felmentését indítványozta, mert nem követett el bűncselekményt.

A megalapozatlanságot a következőkre alapította:

I. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az **[1. sz. cég megnevezése]** a félpótkocsikra vagy azok alkatrészeire tulajdonjoggal rendelkezett és az **[1. sz. cég megnevezése]** és a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** között bizományosi szerződés állt volna fenn. A licencia szerződések ugyanis tulajdoni kérdéseket nem szabályoztak, és a felek között 2007. október 1. napján készült jegyzőkönyv 6. pontjában pedig halasztott fizetéséről van szó. Iratellenesen állapította meg, hogy a számlákon nem szerepelt teljesítési határidő, nem vette figyelembe, hogy ha bizományosi értékesítésről lett volna szó, az **[1. sz. cég megnevezése]** nem tudta volna a számláit faktoráltatni. Nem vette figyelembe, hogy az **[1. sz. cég megnevezése]** képviselője, **(1. sz. név)** a nyomozati eljárásban másik jogcímre, tulajdonjog fenntartásra hivatkozott.

II. Tévesen állapította meg, hogy a II. r. vádlott tudata átfogta volna azt a tény, hogy az **[1. sz. cég megnevezése]** az alkatrészekre tulajdon vagy bármilyen jogon jogosult volt, mert sem az I. r. vádlott, sem a tanúk ilyen vallomást nem tettek. Tévesen állapította meg azt is, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlott által kötött **[2. sz. cég megnevezése]** ügyletről tudomással bírt volna. Mindez arra vezethető vissza, hogy a vádlottak közötti munkamegosztás nem került feltárára.

III. Téves megállapítást, következtetést vont le az elsőfokú bíróság az iratokból a szakértői vélemények ellenére arra, hogy a vádlottaknak az **[4. sz. gazdasági társaság megnevezése]** és az **[5. sz. gazdasági társaság megnevezése]** esetében kötött szerződéseknel nem volt reális lehetősége a futamidő alatt vállalt kötelezettségeik teljesítésére. Kifogásolta, hogy a szakértői véleményeket annak ellenére bizonyítékként értékelte, hogy az adatok korrekciójával arra a következtetésre jutott, 2009. január 1-jén a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** már nem volt olyan helyzetben, hogy kötelezettségeit teljesítse. Ehhez pedig a szakvéleményeket éppen azokkal a tételekkel korrigálta - a bizományosi konstrukcióval, illetve a **[2. sz. cég megnevezése]** követeléssel - amelyek jogi szempontból egyébként is vitathatóak.

Kifogásolta még, hogy a II. r. vádlott az eljárás döntő részében kizárólag a 2. vádpontra - melyben felmentő rendelkezés született - védekezhetett, mert a többi vádpontban vádkiterjesztéssel került sor vádemelésre. E tényállások viszont konkrét cselekvőség megjelölése nélkül, csupán azt tartalmazzák, hogy a kiterjesztett vád szerinti ügyletek is II. r. vádlott tudtával zajlottak. A bűnsegédi magatartás pedig a vád szerint abban merült ki, hogy a II. r. vádlott nem tett semmit a társa cselekményének megakadályozására és ezzel hozzájárult annak véghezviteléhez, ami mulasztással megvalósuló bűnsegédi magatartást jelent. Viszont, a mulasztás csak akkor lehetséges bűnsegély esetén, ha a tettes által megvalósított bűncselekmény megakadályozására nézve speciális jogi kötelezettség terheli a részt és ezen kötelezettségét nem teljesíti. A II. r. vádlott vonatkozásában azonban ilyen kötelezettség nem állt fenn. Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott bűnsegédi bűnrészességét annak ellenére állapította meg a 3., 4. és 5. vádpontok szerinti cselekményekben, hogy nem került bizonyításra, tudomása lett volna az I. r. vádlott ügyleteiről. Holott, a bűnsegéd tudatának is át kell fognia azt a szándékos bűncselekményt amihez segítséget nyújt.

A fellebbezési nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője is módosította fellebbezésének irányát. Elsősorban megalapozatlanság miatt, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodsorban az első fokú ítélet megváltoztatását és az I. r. vádlott felmentését indítványozta. Álláspontja szerint a katasztrofálissá vált külső gazdasági körülményeknek tudható be a kialakult helyzet. Mivel a lízingbe adók is tisztában voltak ezzel és, hogy komoly kockázata van a lízingbe adásnak, a tévedésbe ejtésük nem állapítható meg. Ezért, és az egyéni haszonszerzés célzatának hiánya miatt is,

kérdéses a csalás büntette tényállásszerű megvalósulása. Ugyanakkor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az **[1. sz. cég megnevezése]** nem működött együtt a szerződés teljesítésében, de az értékesítések a tudtával és beleegyezésével, tiltakozása nélkül folytak. Mindezekre tekintettel, álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy az I. r. vádlott bűncselekményeket követett el, ezért a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontja alapján a felmentését indítványozta.

Viszont, bűnösség megállapítása esetén indítványozta enyhítő körülményként figyelembe venni az I. r. vádlott gerincbetegségét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő nyomatékka a részbeni ténybeli beismerését, valamint, hogy a kár nem csak pénzben térült meg részben, hanem dologi kár is megtért. A pénzmellékbüntetés kiszabására pedig feltételei hiányában került sor, mert az I. r. vádlottnak megfelelő jövedelme, vagyona nincs, és a megbetegedése is akadálya a kifizetésének, ezért annak mellőzését indítványozta.

Az ítéletábra a fellebbezések közül az ügyész, illetve az I. r. vádlott védőjének a pénzmellékbüntetés mellőzésére irányuló fellebbezését ítélte alaposnak.

Az I. r. vádlott fellebbezése indokolásában arra hivatkozva, hogy a megalapozott tényállás csak további bizonyítás felvételével állapítható meg, az alábbi bizonyításokat tartotta szükségesnek.

Annak tisztázására, hogy a szóbeli megállapodás bizományosi együttműködésre vonatkozott-e, illetve a szerződésmódosításra az **[1. sz. cég megnevezése]** cégvezetőjének és képviselőjének a személyes tanúkenti kihallgatását, az üzleti megállapodás tényállásbeli kérdéseire az **[állampolgárság megnevezése]** cégvezető és képviselő, az **[állampolgárság megnevezése]**-nek tolmácsoló **(2. sz. név)** tanú és a vádlottak szembesítését, arra, hogy a faktoráló **[3. sz. cég megnevezése]** miért nem lépett fel semmilyen igénnyel az **[1. sz. cég megnevezése]**-vel szemben, a faktoráló képviselőjének tanúkenti kihallgatását. Az I. r. vádlott védője ezen indítványokhoz a fellebbezési nyilvános ülésen nem csatlakozott.

Az ítéletábra az I. r. vádlott által megjelölt bizonyításokat szükségtelennek találta. Valamennyi megjelölt körülményre a szükséges bizonyítékok az elsőfokú bíróság rendelkezésére álltak, és a tényállás ezek alapján a szükséges mértékben tisztázásra került. Ezért, az I. r. vádlottnak tárgyalás kitűzésére és bizonyítás elrendelésére vonatkozó indítványát elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálv, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó adataira és a II. r. vádlottnak a fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

A II. r. vádlottnak jelenleg nincs munkája, jövedelme, a korábbi tartalékaiból él, és a szülei segítik.

A tényállás I/15. pontjában nyilvánvalóan elírás miatt a felpótkocsi - helyesen - 6.740.750.- forintért került eladásra (nyomozati iratok 6. kötet 303. oldal).

A II. r. vádlott felelőssége a I. tényállásbeli cselekménnyel okozott kárból 82.521.610.- forint erejéig áll fenn. Ennek megállapítására azért volt szükség, mert az elsőfokú bíróság azt megállapította, mely esetekben nem bizonyítható, hogy a II. r. vádlott tudomást szerzett az ügyletről, de azt nem, hogy ezen tényállási cselekményekkel okozott kárból külön-külön az I. r., illetve II. r. vádlottat milyen összeg terheli.

A III. tényállás 1. pontjában szereplő, a **[2. sz. gazdasági társaság megnevezése]**-vel 2009. január

6. napján kötött szerződésekkel kapcsolatban a II. r. vádlott ugyanezen a napon kötött garancia szerződéseket (nyomozati iratok 7. kötet 387. és 413. oldal).

A III. tényállás 2. pontjában szereplő, a **[4. sz. gazdasági társaság megnevezése]**-vel 2009. február 2. napján kötött szerződéssel kapcsolatban a II. r. vádlott ugyanezen a napon kötött készfizetői kezességvállalási szerződést (nyomozati iratok 8. kötet 345. oldal).

A III. tényállás 3. pontjában szereplő, az **[5. sz. gazdasági társaság megnevezése]**-vel 2009. március 23. napján kötött szerződésekkel kapcsolatban a II. r. vádlott ugyanezen a napon kötött készfizetői kezességi megállapodást (nyomozati iratok 3. kötet 451. oldal).

A III. tényállás 2. pontját kiegészíti azzal, hogy a **[4. sz. gazdasági társaság megnevezése]** polgári pert indított a vádlottakkal szemben, kezességvállalási szerződés alapján történő elmarasztalás miatt a Fővárosi Bíróságon, melyet a bíróság a 2011. december 15. napján meghozott 62.P.26.846/2010/16. számú végzésével a büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztett (első fokú bírósági iratok 46. sorszámnál).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelmi fellebbezések az első fokú ítéletet több ponton támadva, tulajdonképpen a bizonyítékok értékelése ellen irányulnak. Azt kifogásolják, hogy az elsőfokú bíróság nem a vádlottak védekezését, hanem a terhelő bizonyítékokat fogadta el.

Az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást folytatott le. Feltárta és körültekintően vizsgálta a bizonyítékokat abban a körben is, hogy az **[1. sz. cég megnevezése]** és a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** között milyen megállapodás, illetve szerződés jött létre. Az okirati bizonyítékokból, valamint a vádlottak vonatkozó vallomásából - melybe beletartozik, hogy először maga az I. r. vádlott is bizományosi konstrukcióról beszélt - következtetve helyesen állapította meg, hogy a két fél között bizományosi megállapodás jött létre (első fokú ítélet 36-40. oldal). A szerződés módosítás visszadátumozásának megállapítását is meggyőző érvekre alapította. A szerződés módosítással a felek tulajdonképpen egy fennálló jogviszonyt akartak körülbástyázni, ez pedig nem tilos, így annak megkötése nem kifogásolható. Kétségtelen, döntő jelentősége volt annak, hogy a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** az átvett alkatrészeket, illetve az összeszerelt félpótkocsikot szerzett-e tulajdonjogot. A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint a sértett állapította meg a limit árat és az értékesítés fejében járó díjat. Tulajdon átruházás esetén a rendelkezési jog is átszállt volna a vádlottakra, vagyis a sértettnek nem lett volna joga sem ár megállapítására, sem annak meghatározására, hogy a vádlottakat milyen összeg illeti meg a haszonból. Mindebből helyes az következtetés is, hogy a vádlottak és a sértett között nem tulajdon átruházást eredményező adásvétel történt, vagyis az átvett alkatrészek és az összeszerelt félpótkocsik a vádlottakra nézve idegen dolgok voltak.

Az elsőfokú bíróság lefolytatta a bizonyítást arra is, hogy a II. r. vádlottnak mely ügyletekről volt tudomása. E kérdésben az I. r. vádlott is nyilatkozott és több ügyletet jelölt meg a II. r. vádlott által is tudottnak, mint ami megállapításra került, de az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott javára fogadta el a bizonyítékokat.

Azzal kapcsolatban is helyes megállapítást tett az elsőfokú bíróság, hogy mikortól volt a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** fizetésképtelen. Mivel a Be. a szabad bizonyítás elvén alapszik, nem sértett eljárási szabályt amikor a beszerzett szakvéleményekből indult ki. A szakvélemények léte nem azt jelenti, hogy kizárólag ezek alapján kellett a kérdést eldönteni, azok csak egy

bizonyítékként voltak értékelhetők. Számba vette, hogy a szakértők milyen bizonyítékok alapján nyilatkoztak, és ezeket is felhasználva, de a többi bizonyítékot (okiratokat, vallomásokat) is mérlegelve állapította meg a vádlotti cég teljesítő képességét. E körben mutatott rá például, hogy a szakértők, a 60 millió forintos **[2. sz. cég megnevezése]** kintlévőség valótlanágáról nem tudtak. Mindezekre figyelemmel, az elsőfokú bíróság értékelése megalapozott és irányadónak elfogadható.

A fentiekből következően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok gondos mérlegelésével állapította meg a tényállást. A megállapított tényállás megalapozott, és mivel megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A fentiekből következik, hogy nem kerülhetett sor megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésre sem.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és cselekményeik minősítése is - a III. tényállási cselekményeket kivéve - törvényes.

Az elsőfokú bíróság a III. tényállási csalás büntetteként minősített cselekményekben az I. r. vádlott bűnösségét tettesként, a II. r. vádlott bűnösségét bűnszegédi bűnrészesként állapította meg. Az irányadó tényállás szerint az e tényállási pontban szereplő valamennyi szerződést az I. r. vádlott kötötte meg, a II. r. vádlott tudtával és támogatásával. Viszont a tényállás nem tartalmazza, hogy a II. r. vádlott ezen tudomása és támogatása miben merült ki. Az iratokból - mint ahogyan az első fokú ítélet indokolása is tartalmazza (60-63. oldal) - megállapítható, hogy ezen szerződések megkötésekor a II. r. vádlott a tényállás kiegészítésében szereplő garancia szerződéseket, készfizetői kezességvállalási szerződést, illetve készfizetői kezességi megállapodást kötött. Ezek tartalmazzák a vonatkozó szerződések számát, azt hogy a II. r. vádlott a szerződések tartalmát, összszerszerűségét ismeri és vállalja, hogy ha a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** esedékességgel tartozását maradéktalanul nem teljesíti, a fizetési kötelezettségnek eleget tesz. A garancia - és kezesség vállalások a szerződések megkötésének feltételei voltak, és az **[5. sz. gazdasági társaság megnevezése]** esetében a lízingszerződés e feltételt tartalmazza is, mely a szerződés 5. számú mellékletét képezte (nyomozati iratok 3. kötet 433. oldal). Mivel a szerződések megkötésére a II. r. vádlott ilyen közreműködése nélkül nem került volna sor, azzal pedig ő is tisztában volt, hogy a lízingszerződésekben foglaltaknak nem fognak tudni eleget tenni, ezen magatartása nem csak részesi segítségnyújtás, hanem törvényi tényállást megvalósító tettesi magatartás volt, amiből következik, hogy ezen cselekményeket az I. r. vádlottal társtettesként követték el. Ezért az ítéletábra a vádlottaknak a III. tényállási cselekményeit társtettesként elkövetettnek minősítette.

A II. r. vádlott esetében az I. tényállási cselekmények közül az 1., 4-9., a 11-12., 15. és 16. alatti rész-cselekményeknél nem volt bizonyítható az irányadó tényállás szerint, hogy a II. r. vádlott a **[3. sz. gazdasági társaság megnevezése]** felszámolásának elrendeléséig tudomást szerzett az ügyletekről. Ezen ügyletekkel okozott kár 130.480.798.- forint volt összesen, melyet levonva az I. tényállási cselekményekkel okozott összes 213.002.408.- forint kárból megállapítható, hogy a II. r. vádlott felelőssége az I. tényállási cselekményben 82.521.610.- forintban állapítható meg. Mivel ez az értékhatár a cselekmény minősítését - mely ötvenmillió forintot meghaladó de ötszázmillió forintot meg nem haladó - nem érinti, ezért az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság minősítése e mellett is helyes.

Állást kellett foglalni abban is, helyesen járt-e el az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetéskori törvényt alkalmazta. Az elkövetéskor hatályos Btk.-ban, mint ahogy az elsőfokú bíróság helyesen

hivatkozott rá, a büntetés kiszabása során nem volt irányadó a középérték. Mindkét törvényben, mindkét vádlott esetében a halmazati büntetés 5-15 évig terjedő szabadságvesztés, mely mellett az elkövetéskori törvény szerint a középérték 10 év szabadságvesztés. Amennyiben a középértékből indulunk ki, ez súlyosabb, mint az elkövetéskori törvény alkalmazásával, a törvényi alsó büntetési tétel. Tehát, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elbírált cselekmények ugyanazon minősítése és különös részi fenyegetettsége mellett az elbíráláskori törvény szerinti középértékből kiindulva lényegesen súlyosabb szankciót, hosszabb tartamú szabadságvesztéseket kellett volna kiszabni. Kétségtelen, hogy az elbíráláskori törvény a feltételes szabadságra bocsáthatóság szempontjából kedvezőbb, de e mellett sem lenne a vádlottakra nézve a hosszabb tartamú szabadságvesztés előnyösebb, mint az elkövetéskori törvény alkalmazásával kiszabott rövidebb tartamú szabadságvesztés a kedvezőtlenebb feltételes szabadságra bocsáthatóság mellett. Ezért, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az ügyészi indítvány ellenére, az elkövetéskori törvényt alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket többségében helyesen vette számba és értékelte. Az ítélet tábla mindkét vádlott vonatkozásában az enyhítő körülmények köréből a beismerést, mivel a bűnösségre nem terjedt ki mellőzte. Az I. r. vádlottnál azt vette enyhítő körülményként figyelembe, hogy egy kiskorú gyerek eltartásáról gondoskodik, valamint további enyhítő körülményként a gerincbetegségét.

A II. r. vádlott esetében, mivel az ügyvezetői alkalmazás feltétele a büntetlen előélet, az enyhítő körülmények köréből a büntetlen előéletet, valamint a megváltoztatott minősítésre figyelemmel a bűnsegédi elkövetést mellőzte.

A súlyosító körülmények körében mindkét vádlottnál súlyosító valamennyi cselekménynél társtetteség és, hogy a III/1. alatti cselekménynél az okozott kár a felső határhoz közeli.

Az I. r. vádlott által a cselekményekkel okozott kár több mint 400 millió forint, a II. r. vádlottnál több mint 250 millió forint. A halmazati büntetesként kiszabható 5-15 évig terjedő szabadságvesztés mellett az I. r. vádlottnál arra tekintettel, hogy meghatározó és kezdeményező szerepe volt, a törvényi minimumban kiszabott 5 évi szabadságvesztést enyhének találta, ezért annak tartamát 6 évre súlyosbította.

A II. r. vádlottnál az elsőfokú bíróság az enyhítő szakasz teljes kimerítésével szabta ki a 2 évi szabadságvesztést, ami az ítélet tábla álláspontja szerint túlzottan enyhe, ezért azt 3 évre súlyosbította. Valamennyi bűncselekmény társtettesként való elkövetése mellett, sem az enyhítést, sem a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését nem találta indokoltnak, de egyébként is, a 3 évi szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére nincs is törvényi lehetőség.

A II. vádlottat méltatlannak találta a közügyekben részvételre, ezért az 1978. évi IV. tv. 53. és 55. §-a alapján a közügyek gyakorlásától 2 évre eltiltotta.

A vádlottak nem rendelkeznek megfelelő vagyonnal és jövedelemmel, mely a pénzmellékbüntetés kiszabásának feltétele, ezért az ítélet tábla mindkét vádlott vonatkozásában a pénzmellékbüntetést mellőzte.

A bűnügyi költség összegének megállapításánál az elsőfokú bíróság egyrészt számítási hibát vétett, másrészt a költségjegyzékbe nem vezette be és nem számolta el a 2013. december 16. napján az I. r. vádlott védelmével felmerült 15.000.- forint védői díjat (első fokú 138. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldala). Ugyanakkor nem vette figyelembe, hogy a költségjegyzék 2. tétele alatti informatikai szakértői díj (49.875.- forint) kizárólag az I. r. vádlott, a 3. tétel alatti informatikai

szakértői díj (97.125.- forint) kizárólag az II. r. vádlott számítógépén találtakkal kapcsolatban merült fel, ezért ezen összegek megfizetésére a vádlottakat külön-külön kell kötelezni.

Ezért az ítélet tábla akként rendelkezett, hogy az I. r. vádlott 356.146.- forint, a II. r. vádlott 97.125.- forint és mindkét vádlott egyetemlegesen 594.166.- forint első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget köteles megfizetni.

A másodfokú eljárásban az I. r. vádlott védőjének díjával 11.390.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a I. r. vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1)

bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2015. március 10.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Mezölaki Erik s. k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélet tábla 12.Bf.214/2014/12. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.12/2012/144. számú ítéletének, a fellebbezések folytán felülbírált és a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. március 10.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke